

povedoval o sreči Američanov. Vže pol leta mu roji misel po mladej glavi, da bi šel v Ameriko. Opisaval je tako živo svojim domačim, kako bi jih osrečil, da bi jim ne bilo treba vedno tako siromašno živeti, a mati mu je vselej rekla: „Tonče, nikár! Bo vže kakó! Na Boga moramo zaupati!“

Nocój pa Andrejče bere zgodbo o izseljencih v Ameriko. Materi jo je vže poprej prebral, a dejala je, da jo mora tudi Anton slišati.

Anton je malo nevoljno poslušal Andrejčetovo berilo. Raje bi bil poslušal povest: „v Ameriko!“ brez nikavnice. A zanimalo ga je vender-le zmirom bolje. Naposled vže pozabi svojega dela. V srci se mu borita dve misli: „da“ ali „ne.“ Le pogledajte ga na sliki, kako drži desnico na čelu in globoko premišljuje. Čim dlje je Andrejče v povesti, tem huje je Antonu pri srci. Vže zmaga „ne.“ Vseh oči so uprte v Antona: kaj bode? Celó Andrejče ustavi se in zrè Antona. Ravno je prebral neko strahovito nezgodo nesrečnega izseljenca. Antonu pa je dozorela misel, „ne“ je premagal „da“ in polagoma je izustil, kar je dozorelo v srci, rekoč: Ljub je „domá,“ kdor ga imá.

Ko je Andrejče povest prebral do konca, popustil je Anton do cela misel na Ameriko in zopet zadovoljno živel doma na svojem črevljarskem stolu in pri svojih domačih. Otroci so pridno rasli in delali, godilo se je Trpinovim vedno bolje in zdaj so vže vsi razven dveh pri svojem kruhu. Anton pa še vedno rad pové, kako ga je ohranilo pri zadovoljnosti in sreči dobro berilo. B.

Naša pevka cì-fí.

Cì-fí, cì-fí! otroci ví,
 Lí veste kdo tako žgolí?
 Lí veste kdo vzpomlád oznánja
 In v trop komarjev se zagánja?
 Ne veste še, kdo nad vasjó,
 Cvrčí-frčí tako živó,
 Kadar pri nas je skópnel sneg
 In s cvetjem se nakitil breg!
 Znabiti je siníčica,
 Znabiti prepelíčica?
 Ali je kos? je morda vrana —
 Katera vsacemu je znana?
 Otroci ví! nobena ní
 Od teh, ki zdaj ste jih našteli!
 Pomíslite še enkrat vsi
 Morda jo bodete zadéli. —
 Kdo repek viličast imá —
 Da iz-mej ptic se vseh pozná;

In gnezdo dela malo prida
 Iz bláta, slame ga sezida?
 Kdo gnezdo si pripnè pod króv*)
 Da tam je sreča — blagoslów?
 Kadár poletno solnce sije,
 Kdo šviga nad vasjó in vpije?
 In če k dežjú pripravlja se,
 Kdo nizko leta sèm in tjè?
 Kdo v zraku si mušice loví,
 In kljunček zmír odprt drží?
 Ne veste kdo vzpomlád oznánja,
 Kdo v trop komarjev se zagánja?
 Ne veste še, kdo nad vasjó
 Cvrčí-frčí tako živó?

To nam priljubljena je ptíca
 Selilka — draga lastavíca.
 Ta gostolí: „Cì-fí,“ „cì-fí;“
 No, zdaj poznate pač jo vsí!

*) Krov = streha.

